

3. kapitola

Malý princ a jiné drobné radosti

Jedinou výhodou domácího vězení bez přístupu na internet je hromada času na čtení. Už jsem přečetla celou sérii *Anny ze Zeleného domu*, všechny kingovky, které si táta pečlivě shromazuje, a *Malého prince* ve třech jazycích. Nejvíc se mi líbí ve francouzštině, asi kvůli těm super ilustracím.

Jestli to takhle půjde dál, budu nejsečtější holčkou v celé Evropě.

Adam si ze mě utahuje, že jsem jeho písmenková princezna. Nelíbí se mi to, mnohem radši jsem Stakatka. Ale co už? Jemu odpustím všechno.

Teď naposled začal večer co večer chodit chvíli po setmění před náš dům a potají se dorozumíváme posunky, kterým rozumíme jen my dva. Rozveseluje mě pantomimou a utíká

jak o život, když ho nachytá táta a křičí na něj, aby zmizel, protože mám povinnosti a nedovolí mi zabíjet čas hloupostmi.

Otec asi úplně ztratil smysl pro humor, protože poslední dobou se skoro vůbec ničemu nezasměje. On i máma zapomněli, jaké to je být v mém věku. Občas se snažím představit si je mladé a šíleně zamilované, ale nedaří se mi to. Mám je zafixované jako škrobené, životem zdeformované dospěláky, kteří chtějí mít všechno srovnané. Spontánnost a improvizaci nepřipouštějí. Škoda, že v pachtění za dokonalostí ztratili sebe i všechny ulítlé sny, které kdysi určitě měli. Každý je přece má. Každý v hloubi duše touží po něčem výjimečném, praštěném, speciálním. Anebo ne?

S Adamem ustavičně o něčem fantazírujeme. On touží po holkách a já po velkém pódiu. Je vzrušující si o snech povídat. Zkrášlují nám život a dělají realitu snesitelnější. A i když se nesplní, nevádí. Podstatné je, že jsou pro nás nadějí a motivací.

Někdy si představuju, jak by bylo skvělé, kdybych se jednoho dne vzbudila a zjistila, že najednou chápu matematiku, že mi nedělají problém ani ty nejkomplicovanější rovnice a písemky nebo odpovědi zvládám bez taháků. Potom bych možná mohla chodit ven jako všichni moji kámoši a rodiče by spokojeně usoudili, že nejsem až taková naničovatá lemra. Nebaví mě být zavřená mezi čtyřmi stěnami a hru na housle si jen představovat, protože moje fídlání dráždí otcovy nervy a trhá mu uši.

Adam mi kdysi navrhoval, abych to doma zkusila s klasi-

kou, protože ji všichni škrobi poslouchají. Jestli ne z nadšení a lásky, tak pro efekt. Nemyslím si, že je to tak.

„Měla bys být fikanější. Hlavou zeď neprorazíš,“ zamudroval během jednoho z mých útěků, když mi dělal vítané garde.

„Říká kdo?“

„Kuří oko na mojím levé noze. A kuří oka mají vždycky pravdu.“

„Fuj! Jsi nechutný.“

„Nechutný a moudrý.“

„Jak rádio.“

„Frekvence ef em, stanice jedna. Měla bys vaše přesvědčit, že máš talent. Hrát třeba Beethovenovu Ódu na veselost...“

„Na radost,“ opravila jsem ho.

„To je jedno. Na názvu nezáleží. Jednoduše jim hraj, co by je mohlo zaujmout.“

„To by mě nebavilo.“

„Účel světí prostředky. Jestli chceš, aby pochopili tvoji lásku k hudbě, tak je nauč hudbu milovat.“

„Říkáš, jako bys naše neznal.“

„Právě že je znám, Stakatko. A víš, co v nich vidím?“

„Dva zatvrzelé snoby?“

„Dva lidi, kteří ztratili radost.“

„To mi je novinka!“ odfrkla jsem si sarkasticky.

„Bud' tou, která jim ji vrátí!“

„To mělo přece zařídit moje narození a každý úsměv, který jim věnuju.“

„Někdy je s tebou přílišně těžká řeč,“ povzdychl, prohrábl

si vlasy a cvrnknul mě do nosu. „Popřemýšlej nad tím, co ti říkám. Když věci nejdou přímo, měla bys na ně jít oklikou. Buď fikaná a jdi si za svým!“

Jeho slova se mi teď točí v hlavě jako kolotoč. Pomalu připouštím, že měl Adam možná pravdu. Hrát klasiku mi nevadí a popravdě, kdybych ji trénovala, zvýšila bych si šance splnit si sen, ale hnusí se mi představa, že to dělám jen proto, abych někomu lezla do zadku. I když jde o naše. Nic mi nikdy nevadilo víc než podlézání.

Když už nevím, co se sebou, plánuju si další útěk. V duchu vymýšlím různé výmluvy, proč jít ven.

Mamiii, tatiii! V telce právě hlásili stav nouze, máme se evakuovat. Běžím hledat protiatomový, protiraketový a protisrabský kryt.

nebo: *Volala mi Zuzka, viš, ta spolužačka, od které si půjčuju učebnice o algebře. Nutně je všechny potřebuje. Musím jí je donést. Hned teď.*

Případně: *V domě máme myš! Celou armádu myší. Máma se totiž myši bojí nejvíc na světě.*

Napadají mě samé blbosti. Chce to vymyslet něco neprůstřelného. Ale co? Naši mají oči na stopkách a uši jako radary. Nemám šanci dostat se z domu jen tak, pro nic za nic. Jsem v koncích.

Proč jen nechápou mou uměleckou duši, která se potřebuje realizovat?

Večer, když všechno ztichne a jediné, co se v pokoji ozývá, je šustot stránek, jak listuju v knize, za mnou přijde máma. Chodí potichu jako duch, takže leknutím málem vyletím z kůže, když se mi najednou v dlouhé noční košili zjeví u postele.

„Vstřícné gesto,“ natáhne ke mně ruku a podá mi mobil. „Ale pssst, ať o tom táta neví. Nelíbilo by se mu to,“ zašeptá a mrkne na mě jako spolupachatel.

Bez váhání si ho strčím pod polštář a vděčně se na mámu usměju. Jásám radostí, ale nechci to s vnějšími projevy radši přehánět.

„Ber to jako odměnu za den strávený nad příklady. Viděla jsem, že se snažíš.“

V obličejí se jí náhle objeví něha. Už dlouho jsem ji neviděla, jako by máminy rysy nadobro ztvrdly, proto mě tahle změna příjemně překvapí a vlije mi do duše naději na lepší časy. Stačí mi tak málo a hroutí se ve mně všechno odhodlání být tvrdohlavou a rebelující dcerou.

„Snažím,“ přikývnu rychle a culím se od ucha k uchu. Mít znova mobil je pro mě něco jako dobytí Bastily.

„Využij ho rozumně. Zavolej někomu ze spolužáků a porad' se o tom domácím úkolu.“

„Určitě,“ přikývnu. „Použiju ho pouze k vyšším cílům.“

„Neopovaž se zašívát na internetu!“

„Neboj se. Dva prstíčky do nebička...“ zvednu ruku s nataženým ukazovákem a prostředníčkem, abych zdůraznila svoje tvrzení.

„Přestaň šaškovat, nebo si to rozmyslím! Až do odvolání budeš mít omezený kredit, tak si ho šetři. Kdybych nevěřila,

že to je pro dobro tvých výsledků ve škole, nedala bych ti ho ani omylem.“

Právě teď bych mámě slíbila všechno. Mobil znamená spojení se zbytkem světa. Nebudu už tak příšerně odříznutá od kamarádů. Hip, hip, hurá!

„A nezapomeň, že ti od příštího týdne začíná doučování,“ připomene mi, abych náhodou nepodlehla iluzi, že se proměnila v dobrou vílu.

„Nezapomenu, zapomenu,“ zopakuju jako papoušek.

„Neudělej zase nějakou chybu, Timeo. To, jak se k tobě budeme s tátou chovat, a jestli uděláme nějaké další ústupky, je jen v tvých rukou.“

Zase přikývnu. Máma se nečekaně skloní a do vlasů mi vtiskne rychlou pusou. Přemýšlím, co se jí stalo, jestli jí nevyměnili mimozemšťani, ale když mi začne upravovat prostěradlo, aby bylo na posteli dokonale napnuté, bez jediného záhybu, je mi jasné, že je to stále ona, stejně posedlá bezchybností.

„Táta je na tebe pořád ještě strašně naštvaný,“ dodá. „Zklamalo ho, že ses ani nepokusila předstírat, že toho útěku lituješ. Kdyby ses aspoň netvářila, jako by ti patřil celý svět a my ti v něm překáželi...“

Vím, že bych měla říct, jak mě to neuvěřitelně mrzí a že mi nepřekážejí, že je mám ráda a trápí mě naše neshody, ale nemůžu.

Pokouším se ta slova zformulovat na jazyku, ale dostat je ze sebe je nad moje síly. Jako by mi jed tvrdohlavosti paralyzoval svaly a obral mě o schopnost řeči.

„Doufal,“ pokračuje, „že pochopíš, jak je pro nás důležité, aby sis nepokazila život. Ale ty jen ustavičně provokuješ.“
„Jenže tátu dráždí všechno,“ bezmocně pokrčím rameny.
„Někdy se mi zdá, že mu vadí i to, jak dýchám. Všechno byste mi chtěli nalinkovat, mami,“ vypadne ze mě. Snažím se nevyčítat, jen vysvětlit. Dala bych nevím co, aby mě prostě jen pochopili.

„Je to pro tvoje dobro, už jsme se o tom přece bavili.“
„Ztráta svobodného rozhodování ještě nikomu neprospěla,“ oponuju, i když začínám mít pocit, že se opět pohybuju na tenkém ledu a měla bych radši zvolnit. Bezděčně sáhnou pod polštář a stisknu mobil pro případ, že mi ho bude chtít zase vzít.

„Jednoho dne uznáš sama, že hranice jsou to nejlepší, co jsme ti mohli dát. Dobrou noc.“

Krátce se mi zadívá do očí, zatváří se neurčitě a po něže v tváři už zase není ani stopy, a odejde. Jen co za sebou zavře dveře, připojím se na internet a napíšu Adamovi.

Dělám přesně to, co jsem slíbila – využívám mobil k vyšším cílům. Na spojení s kamarádem. A co může být víc než přátelé?

Spíš?

Vypadá to tak. Sám jsem zmatený, protože se mi právě asi něco zdá! Převrátila si dům naruby a našlas zabavený mobil?

Akt vstřícnosti ☺

Co?

Máma mi ho před chvílí vrátila. Prý za odměnu, nebo co.

Ha ha, moje modlení padlo na úrodnou půdu. Konal se zázrak na počkání!

Ty se umíš modlit?

Že váháš! A právě se ukázalo, že efektivně. Potřebuju od tebe básničku a přemýšlel jsem, jak se s tebou zkontaktovat.

Pro koho tentokrát? Chceš složit Daně poklonu za vytrvalost ve sledování tvé osoby a přemlouvání, abyste se dali zase dohromady? Zasloužila by si ji.

Neblázni. Nechtěj mě zabít. Pro Lucii.

Kdo je Lucie? Znáš ji?

Ne. Potkal jsem ji teprve včera večer. Na burze vinylových desek.

Odkdy tě berou elpíčka? :O

Neberou! Jen jsem zabíjel čas. Nemůžu být stále ve vaší ulici a čekat, kdy po mně vystartuje tvůj fotr. Běhám už rychlejš než Usain Bolt.

OMG, kdo je Usain Bolt?

Držitel rekordu na 100 metrů.

Ty tvoje rekordy! Zapomněla jsem, že namísto mozku máš Guinnessovu knihu :D Mimochodem, jak ti mám napsat rýmovačku na míru, prozrad' mi něco o té tvojí nové krásce, abych se měla čeho chytit!

Má černé vlasy, dlouhé nohy – až po zem – a pusu!

Všichni máme pusu :D Někteří ji dokonce umíme i používat!
To je překvápko, že?

Musela bys ji vidět. Ta její, to ti je něco! I jazyk!

Takže chceš ódu na francouzák?

Napiš, že jsem z ní mimo, že když si na ni jen vzpomenu, stojí mi všechny chlupy...

:D tak to by teda byl kompliment. Kromě toho si nejsem jistá, jestli jsou to zrovna chlupy, co ti stojí.

Bud' romantická!

Představa zježeného Adama je vskutku čistá romantika :D

Kozo!

:*

Ale teď vážně, pomůžeš mi?

Pro tebe všechno, však víš. Aspoň přijdu na jiné myšlenky. Ustavičně mám v hlavě jen matiku a skupinu. Dvě věci, na kterých závisí moje štěstí.

Když už jsme u toho... doslechl jsem se, že Maja za tebe začala hledat náhradu. :/

Děláš si srandu?

Nedělám. Nikola to zmínila mezi řečí. Dneska jsem ji potkal na sídlišti. Asi se prořekla.

Nevěřím, že by mě holky vyřadily ze hry.

Možná jen chtějí záskok, až tě vaši zase zavrou doma.

Tohle je všechno strašně nefér! Strašitánsky strašně!

Kdo tvrdil, že život takový není?

Nemudruj! Právě teď se cítím totálně pod psa. I pod kočku a zajíce. I s mámou jsem se zase chytla.

Mám tě přijít unést a utěšit?

Mám znova riskovat?

Radši ne. Stavím se za tebou zítra ráno. Počkám na tebe před školou. Zatím vymysli nějaké pěkné rýmy.

Rozkaz.

A nefňukej nad nespravedlností osudu. Radši se k vašim lísej jak o život, ať tě konečně pustí ven, aby sis to s Majou vyříkala.

Vždyť nefňukám! Zuřím.

Ok. To můžeš. Zuření je povolené. Kdo zuří, většinou nedostane infarkt.

Ha ha.

Běž už psát! Ať se odreaguješ. Vždyť já ti vlastně dělám službu! Odteď mi říkej terapeut Adam. 😊

Vtipné jak lečo. Ale fajn, jdu myslet na tu tvou jazyčnici a do rána snad něco stvořím.

😊

:P

Zavřu chat a přemýšlím nad Majou. Vážně by mě chtěla vyměnit za někoho jiného? Vždyť ví, že jsem ochotná riskovat, jen abych se dostala na každý koncert. Nikdy jsem holky ze skupiny nenechala ve štychu a vždycky jsem udělala i nemožné, abych přišla, když jsme měly někde hrát. Kolikrát jsem si právě tím vysloužila domácí vězení, ztrátu kapesného na nejbližší měsíc a nedůvěru rodičů. Tak proč by něco takového dělala?

Nedokážu tomu uvěřit.

Připadá mi to jako zrada.

Možná má Adam pravdu a Maja chce jen někoho do zálohy, ale co když ne?

V duchu se mi všechno hroutí jako domeček z karet a prvotní hněv vystřídá smutek. Neumím a nechci si představovat svůj život bez kapely. Všechno by ztratilo smysl.

Přesunu se znova ke stolu nad nedokončené příklady. Udělám i nemožné, jen abych o svoje místo v kapele nepřišla.

Dokola se snažím dopracovat ke správnému výsledku, pomáhám si internetem, kalkulačkou, učebnicemi. Napíšu spolužačce Monice i Adamovi, aby mi poradili, ale ani jeden z nich už se neozývá. Nevadí. Právě jsem se rozhodla, že ty příšerné počty dostanu do hlavy stůj co stůj. Jestli mi něco nechybí, tak je to bojovnost. Schopnost dohnat věci až do krajnosti, abych dosáhla svého. A tak se mořím s čísly až do brzkého rána. Sice bezvýsledně, ale pocit, že jsem v tu chvíli udělala maximum, mi už nikdo nevezme. Tečka!

A přetřpím i starého Jedlovského. Tečka!

A ukradnu si čas, abych vyběhla za Majou. I kdybych se měla ulít z nějaké hodiny. Další tečka!